

Prečo má salamandra Vlhkomilka po tele žlté fl'aky

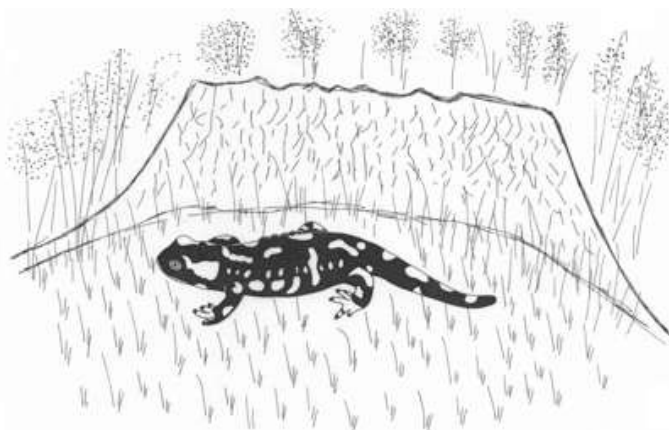
Text a perokresby: Miroslav SANIGA

V najvlhkejšom kúte lesného zátišia dolinky Olinky žije salamandra Vlhkomilka. Keďže žije dosť tajuplným životom, nie všetci podnájomníci ju poznajú. Zo svojho úkrytu spod starého pňa vylieza väčšinou až na sklonku dňa. Naspäť do svojho tmavého a vlhkého príbytku sa vracia zase ešte predtým, ako sa spoza vrchov vykotúľa na oblohu Slnko Zlatoviečko. Len keď v lesnom zátiší panuje hmla alebo zem kropia dažďové mraky, potuluje sa chodníkmi dolinky Olinky aj počas dňa.

Raz sa so salamandrou Vlhkomilkou stretla na chodníčku myška Hryzka, ktorá sa jej veľmi naľakala.

Myška Hryzka - *Myšovka vrchovská*

Salamandra Vlhkomilka - *salamandra škvrnitá*

- Och, skoro mi srdiečko vyskočilo z hrude od ľaku! - skríkla myška Hryzka. - Pomýlila som si ťa so zašpineným zhnitým konárom. Vyzeráš naozaj tak, akoby si bola čierna halúzka, na ktorú presvitajú pomedzi listy stromov zvedavé pohľady Slnka Zlatoviečka.

- Prepáč mi, ak si sa preľakla, - povedala salamandra Vlhkomilka. - Ja však za to nemôžem, že mám po čiernom tele také krikl'avé žlté fl'aky.

- A ako si vôbec prišla k takémuto škaredému sfarbeniu? - spýtala sa zvedavá myška Hryzka.

- Bola to nehoda, - začala smutné rozprávanie salamandra Vlhkomilka. - Prababička Príroda mi zafarbila kožu načierno. Ja som bola s čiernou farbou spokojná. Ved' aj tak sa po lesných chodníkoch potulujem väčšinou v noci, keď nie je vidno akú mám farbu. A vtedy som dobre maskovaná, lebo v noci najťažšie rozoznás v lesnom zátiší čiernu farbu.

- To máš pravdu, - prikývla myška Hryzka.

- Ale teraz ti už poviem, ako som prišla k týmto žltým flakom, - pokračovala salamandra Vlhkomilka. - Raz som sa zatúlala v lesnom zátiší dolinky Olinky prídaleko od svojho vlhkého príbytku. Do rána som sa už nestihla vrátiť domov. Ako som prechádzala cez lúku, pošmykla som sa a spadla do jamy. No a odtiaľ som sa nemohla vyškríabať. Na moje veľké nešťastie nebol vtedy na oblohe ani obláčik. Slnko Zlatoviečko sa vyhuplo ponad hory a začalo ma pohládzať horúcimi lúčmi. Prababička Príroda ma vystríhala pred tým, aby som niekedy čo i len na krátku chvíľu okúsila kúpeľ v horúcom náručí Slnka Zlatoviečka.

- Prečo sa nesmieš ukázať ani len na chvíľočku na oči Slnku Zlatoviečku? - začudovane sa pýtala myška Hryzka. - Vieš, aké je to príjemné, keď ťa pohládza hrejivými lúčmi? Všetky zvieratá a vtáčiky ľúbia kúpeľ v jeho náručí.

- Nesmieš ma prerušovať, lebo ti to nestihnem dopovedať, - odpovedala jej salamanda. - Ja mám vlhkú pokožku a keby mi ju Slnko Zlatoviečko vysušilo, tak by som umrela. Preto sa nesmiem Slnku ani len ukázať na oči. A preto ma na lesnom chodníčku stretneš len počas noci alebo keď lesné zátišie zahalí do svojich sivých vlhkých šiat hmľa. Najradšej sa však lesom potulujem, keď ma zmáča dážď. Teraz som však odbočila od toho, ako som prišla k mojim žltým fliacikom. Slnko Zlatoviečko ma začalo vysúšať. Kým sa mi podarilo vyškríabať z jamy, cítila som už na celom tele veľkú páľavu. Vedela som, že je so mnou zle-nedobre. Horko-ťažko som sa doplazila do svojho domčeka. Celý chrbátik ma strašne štípal a pálil. Myslela som si, že sa už nedožijem d'alšej noci.

- A čo bolo potom? - vyzvedala nedočkavá myška Hryzka.

- Keď som sa na druhý deň prebrala, celý chrbát ma stále ešte pálil, - pokračovala salamandra. - Po chrbáte som mala napuchnuté veľké pluzgiere. Tak ma boleli, že som sa ich nemohla ani len dotknúť. Opatrne som vyliezla počas noci z môjho príbytku a šla som si bolesť troška utíšiť do bystriny Riny. Pomohlo to, ale nie na dlho. Kým som sa vrátila nazad, už ma zase všetko pálilo a štívalo. Veľa som si vtedy vytrpela, kým pálenie po niekoľkých dňoch prestalo. Nemohla som ani spávať. Napokon pluzgiere splasli a popáleniny od Slnka

NA TÚRU S NATUROU

Zlatoviečka sa zahojili. Avšak na tých miestach mi po nich zostali na pamiatku tieto žlté fľaky.

- Aha, tak takto si ty prišla k takémuto krikľavému sfarbeniu, - vravela zadumaná myška. - Musím ti však povedať, že teraz sa ťa každý zľakne. Ty sa veru nemusíš nikoho v lesnom zátiší dolinky Olinky obávať, že by si na teba robil chůtky.

- Je to pravda, - prikývla súhlasne salamandra Vlhkomilka. - Odkedy mi po pluzgieroch zostali na tele takéto žlté škvrny, každý sa ma stráni. Je to výstražné sfarbenie, z ktorého má v lese kde-kto strach. Už neraz mi moje sfarbenie zachránilo život. Pozri, ja sa len veľmi pomaly plazím a hocijaký nepriateľ by ma raz-dva chytil, kým by som sa mu stihla niekde schovať. Netrúfne si však na mňa, lebo už len keď ma zbadá, preľakne sa. Kým som bola len čierna, bála som sa vyjsť si na prechádzku počas dňa. Teraz však nemám nijakú obavu, že by som sa niekomu zapáčila.

- Pozri, Slnko Zlatoviečko už vychádza spoza stromov, - upozornila myška Hryzka salamandru. - Už sa ti treba pobrat' domov pod vlhký peň, aby ti Slnko Zlatoviečko zase nespálilo chrbát.

- Už aj idem, - odvetila Vlhkomilka. - Už nikdy viac nechcem okúsiť jeho pohladenie. Niekomu môže robiť slniečkový kúpeľ dobre, ale pre mňa znamená neznesiteľné muky a istú smrť.

A tak sa salamandra Vlhkomilka pomaly odplazila pod svoj peň. Myška Hryzka si ešte chvíľu maškrtila na malinách. Potom sa však aj ona vtiahla do svojej nory, kde počas dňa tak rada odpočíva.